

КРУМ ГРИГОРОВ

ПАЗАЧ

chitanka.info

Дядо казваше, че в наше село черешите не виреят. А така ми се ядяха. Само като си помислех за тях, устата ми се напълваше със сладост. Виждах ги по съборите, когато нашите ме завеждаха там през пролетта. И все обикалях край пълните кошове. Молах се на татко да ми купи, а той свиваше рамене:

— Какво да правя, като ми е празна кесията.

Есента баща ми донесе едно дръвче от Ръждавица.

— Черешово е — рече. — Ще го посадим и ще почакаме година-две. Търпение и хубаво гледане — това иска дръвчето.

През пролетта и лятото аз се въртах често край него. Понякога го поливах, друг път, щом зърнех гъсеница или някаква друга гадина по листата му, веднага ги почиствах.

Радвах се, че дръвчето растеше и хубавееше. Пусна дълги филизи, короната му стана кичеста — да ѝ се ненагледаш. А на втората година то цъфна. Похвалих се на татко.

— Ще цъфне я — усмихна се той. — Ако още по-добре го гледаме, може и да върже.

Как няма да го гледаме. Бях готов и нощем да го наобикалям, само и само да роди поне едно плодче. А то върза тъкмо десет. Аз ги преброявах по няколко пъти на ден, за да се уверя, че са толкова. Бяха дребиички, тъмнозелени. Но бързо се наливаха, наедряваха. Пък и слънцето грееше по-силно, тревата по ливадите се сгъсти, замириса на какви ли не билки. Дядо почна да стяга косилото, да клепе косата. Една сутрин тате ми подвижна в съмнушка.

— Ставай — казва, — две черешки са зачервенели.

Не се и обух, а бос излетях навън. Едва не смачках цветята, дорде приближа черешовото дръвче. Изненадах се. Плодовете като че бяха по-хубави от ония, дето бях виждал на Злогошкия събор. Розовички, едрички — само да си ги гледаш, да им се любиш.

— Сега — каза баща ми — трябва да ги вардим от овощарките.

— Какви са тия овощарки?

— Узрелите череши ги кълват и врабците, но най-големи душмани са им едни жълтеникави птички с вакло на очите и с червенко на гушите. А човките им са остри като игли.

Аз веднага грабнах пръчка и зачаках да вардя. По едно време припърха птичка и а-а да налети върху черешките. Познах я, че бе овощарката. Размахох пръчката и извиках:

— Къш, къш...

Тя прехвъркна в близкия клен. Казах на баща ми. Той скова две дървета на кръст, намотахме им парцали и направихме плашило. Изправихме го до дръвчето. Сега вече се поуспокоихме. Можех да се отместя, да отида за вода, за хляб.

— Те се изхитрят — каза баща ми. — Попрехвъркват наоколо ден-два, позаглеждат се в плашилото, па като забележат, че не се помръдва, почват да кълват плодовете. Но вече узряха съвсем и можем да ги откъснем.

Той ме повдигна на раменете си. Аз притреперих от вълнение. Бях късал ябълки, круши, сливи, бях събирал джанки. Но черешите за пръв път берях. Занесохме ги вкъщи.

— Виждаш ли? — обърна се татко към дядо. — Черешите тук виреят, но не сте садили.

— Сега вече се уверих — отвърна дядо.

— Ето на всички по една, а на Кунето ще дадем най-много, че се грижеше за дръвчето. Догодина може и цяла кошница да напълним.

Аз накичих ушите си като с цветя. Обиколих цялата махала, да видят и другите, че черешите виреят и в наше село.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.